

Norge må stå opp for palestinerne?

av Heming Olaussen, tidligere leder i [Nei til EU](#) og
landsstyrrerepresentant i [SV](#)

Heming Olaussen

Mitt politiske engasjement ble vekket i 1970. Da gikk jeg på mitt første politiske møte, i Studentersamfunnet i Oslo. Tema: Palestinerne frihetskamp.

Det er vel 50 år siden. Vi kan trygt fastslå at ingenting er blitt bedre siden da. For min del dro jeg rett opp på Blindern og meldte meg inn i SF – Sosialistisk Folkeparti (seinere SV). Palestinakonflikten har vært med meg hele mitt politiske liv.

Vi øyna et
håp med Oslo-avtalen, men Israel la håpet i grus. Norge hadde en spesiell rolle
den gangen, og har det for så vidt i dag, men da kun på den humanitære sida.
Jeg tenker på den rød-grønne valgseieren i 2005, da Støre ble utenriksminister
og Norge anerkjente seinere det palestinske valgresultatet, som blant annet ga
 Hamas som en vinner.

Det ble Støre aleine om i den vestlige verden. Israel er «en hellig ku» i de kretser. Israels annekterings- og
apartheidpolitikk kan gjennomføres fordi den alltid har hatt støtte USA og den mektige Israel-lobbyen «over there».
Med vekslende grad av intensitet – verst nå under Trump som både anerkjente Jerusalem som Israels hovedstad,
og kjøpte seg avtaler mellom Israel og enkelte arabiske regimer – for å sikre sitt eget ettermæle.

Palestinerne har opplevd dette så mange ganger – de brukes som brikker i et spill. Palestinske liv er lite verdt, de

kan ofres for andres makt og prestisje. I de seinere årene har situasjonen gått fra vondt til verre: Nedbrenning av mange hundre år gamle olivenlunder for å gi plass til israelske «bosettinger». Vilka'rlig behandling av palestinere ved grenseovergangene. Stans og trenering av livsviktige medisiner og andre forsyninger. Apartheid-liknende ha'ndtering av korona-pandemien. Ruinerer av den palestinske økonomien. Oppdeling av de palestinske områdene på en måte som gjør det helt usannsynlig at vi noen gang kan se for oss en to-stats lø'sning. Alt som en del av en større plan fra Netanyahu og de israelske makthaverne, med USA i ryggen.

«Norge bør bidra

aktivt på håpets side, i stedet for i praksis å støtte opp under apartheid- og annekteringspolitikken gjennom passivitet og unnfallenhet.» – Heming Olausen

Nå har det vært presidentskifte i USA. Det kan kanskje gi noen åpninger. Det er et mulighetsrom. Da må noen stå fram og si det som det er, og legge press på et USA som trenger å gjenvinne sin posisjon og prestisje i verdenssamfunnet.

Norge kan og bør ta den rollen. Om ikke denne regjeringa, så den neste. Sviket mot palestinerne er uholdbart og uutholdelig. Norge har reelt sett vært på

undertrykkernes side, pga lojaliteten til USA og NATO. Det må innføres en annen moralsk og politisk standard i dette spørsmålet, slik Norge etter hvert gjorde i forholdet til Sør-Afrika. Det er den politiske viljen og motet som mangler.

Jeg har snakket med mange norske soldater og politifolk som har tjenestegjort for FN i Jordan og på Vestbredden. Jeg har ikke møtt én som sympatiserer med Israel etter det de har opplevd av brutalitet, vilkårlighet og trakassering. Alle gjør et skarpt skille mellom staten Israel og jødene som folk. Det er viktig. Anklagene om anti-semittisme pga. politisk kritikk av Israel er en hersketeknikk som Israel har utviklet til en verdensomspennende strategi. Bare se hvordan det gikk med Labour-leder Corbyn.

Heldigvis

finnes det positive og kritiske jødiske krefter i Israel, UK, USA som klarer å se forskjell på rett og galt. De gir et håp. Palestinernes egen motstandskamp gir det viktigste håpet. Internasjonal solidaritet er et tredje håp.

Norge bør

bidra aktivt på håpets side, i stedet for i praksis å støtte opp under apartheid- og annekteringspolitikken gjennom passivitet og unnfallenhet.